

Meie Mats

Mr. 17. (199)

Laupäeval, 14. juunil 1919.

Mr. 17. (199)

Sa jäle, wastik Balti madu,
tahad kihwtitada Eesti radu
ja häwitada Eesti kodu —
siis olgu sulle jäädaw kadu!

Eesti sõduri laul.

Me lähme uhkelt, pea kõrgel,
Ja tuli kulli silmades.
Me lähme sammul kindlal, kergel,
Ja julgus noores südames!

Me püha Taara wahwad pojad,
Ei kohuta meid wereojad.
Kes kodu meilt tahab riisuda,
peab kaduma, hurra, hurra!

Kui mehe kõrwalt langeb mees,
Wend röögib wenna were sees —
Me julgelt edas' tormame,
ei surma, kadu karda me!

Me püha Taara wahwad pojad,
Ei kohuta meid wereojad.
Kes kodu meilt tahab riisuda,
Peab surema, hurra, hurra!

Me surmal' näkku naerame,
Ta taganema ajame.
Me loodud seks, et elada —
Me ja ka meie kodumaa!

Me püha Taara wahwad pojad,
Ei kohuta meid wereojad.
Kes kodu meilt tahab riisuda,
Peab kaduma, hurra, hurra!

Las tulla terwe maa ja ilm,
ei kartes pilgu meie silm.
Las põrgust tulla mustad wäed,
ei wäsi meie noored käed.

Me püha Taara wahwad pojad,
Ei kohuta meid wereojad.
Kes kodu meilt tahab riisuda,
Peab kaduma, hurra, hurra!

Kes kodu tahab meilt riisuda,
Me isa, ema orjasta,
Peab murdma Eesti poja kae,
Kuid see tal iial korda ei läe!

Me püha Taara wahwad pojad,
Ei kohuta meid wereojad.
Kes kodu meilt tahab riisuda,
Peab kaduma, hurra, hurra!

O, ära karda, kodumaa,
Ja kallid isa, ema ka.
O, ära nuta Eesti neid,
Ei orjasta saa ükski teid!

Me püha Taara wahwad pojad,
Ei kohuta meid wereojad.
Kes kodu meilt tahab riisuda,
Peab kaduma, hurra, hurra!

Gori.

Kosjasobitajad.

Sõjamehe romaan.

(Järg. 5.)

Horst Bodemer.

Tuttawaks oli saadud kõige lihtsamal wiisil. Herra nõunik oli laudkonnas tähendanud, et ta lähemale Nikishi kontserdile ühes wennatütrega tahab minna, nimelt Philharmoniasse. Sellest oli „herra kindralile“ küllalt. Ja paljudest inimestest hoolimata olid nad seal kokku juhtunud.

Herra Meinhold tegi siis ettepaneku „lõbusa“ õhtu jätkuks veel Leipzigi tänavale „Kobara“ restorani minna.

Ja nii see siis sündiski.

Proua Meinhold, wioletis siidikleidis, must pitsitanukene hallidel juustel, palus oma paremale kaele herra nõuniku, pahemale Maria Hoffmanni; selle kõrwale istus herra kindralagent, kuna ta poeg Kristjan Maria wastu arwenõuniku kõrwale istet wõttis.

Aeti õige walitud juttu. Proua Meinhold kõneles õige meeltulendawalt Prantsuse kirjan-duse üle, sest seda tundis endine guvernant hästi, ja see teema huwitas ka Mariat. Nii ajasid nad peaaegu kahekesi juttu. Herrad jäeti kõrwale, sest et nende klassikaline ega ka kunstnikuline haridus ei ulatanud nii kaugele.

Ja kui peale kesköö lahku mindi, ütles ümmargune proua Meinhold, Maria kätt pigistades, südamlikult:

„See oli ilus õhtu! Lootuslikult mitte wiimane! Meie kaks mõistaksime üksteist ikka hästi. Ma loodan, Teie tulete ühes onuga meile külaliseks ja sellele järgneb siis õige elaw läbi-käimine.“

Maria oli tänulikult proua Meinholdi kätt suudelnud. See proua meeldis talle. Ta oli teistsugune kui ta wanemate tuttawad. Seal ei wahtinud mitte iga sõna tagast uudishimu wälja. Kõrgesti haritud daam oli ta, kes rõõmustas inimesega tuttawaks saada, kes talle waimu poolest sugulane. Ja mõlemad herrad Meinholdid olid ka õige kenad. Kindralagent kõneles küll pisut liig iseteadwalt — noh, seda olid küll ta töö-tagajärjed saawutanud. Tema poeg oli väga armastusewääriline olnud, oli kannatlikult tema poolt jutualgamist oodanud. Kõige paremini oli talle meeldinud nooremehe rüütelmeelne wiisakus ema wastu.

Muidugi oli tal ka mõte peast läbi käinud: On Meinholdil mõtteid, mis mind osatawad? — Wõib olla! Aga see oli esialgul alles kaugele. Ja tema oleks kõige wiimane, kes selgesti ei oleks mõista anda osanud, kui peigmees temale ei passinud. Siis tuli talle veel mõte: kas oli siin ka onu käsi tegew?

Ta silmitses teda lähemal päwil terawasti, aga wanamees jäi ühtewiisi rahulikuks, ütles ainult laupäewal:

„Kas ei läheks meie homme lõunal Meinholdide poole külla?“

Maria oli nõus.

Meinholdid olid kodus; jäädid weerand tunniks.

Pühapäewal pärast seda tegid Meinholdid wastukülaskäigu, ja mõni päew hiljem sai arwenõunik kuldäärega kaardi:

„Kindralagent Meinholdil ja ta abikaasal on au herra nõunik Hoffmanni ja preili Hoffmanni lihtsale õhtusöögile paluda.“

Kutse wõeti vastu. Koos olid ainult weel tütred oma meestega. Toidud ei olnud sugugi lihtsad, waid olid õige walitud, weinid head ja elewus tore.

Kuna saalis kohwi joodi, herrad sigarid suhu panid, proua Meinhold klaweri ette istus, Griegi ja Mozarti õige hästi mängis, wõttis arstiproua Maria käe alt kinni ja wiis ta kõrwale wähe-masse tuppä.

Ja nüüd wulises kõnewoog Maria peale, mille juures alustooniks oli hümnus oma heast mehest.

„Inimesest saab üleüldse alles siis inimene, kui ta abielusse astub. Enne on meil, neiudel, wilets lugu. Just meil, kes me õige lahedates oludes oleme üles kaswanud. Meie istume ja ootame. Ja kui meie midagi teeme, siis sünnib see ainult igawuse pärast, et rahulolematusest pääseda. — Aga on meil juba meie omad neli seinä, peame meie juba oma mehe eest hoolit- sema — Jumal, mu armas preili Hoffmann, Teie ei wõi arwatagi, kui abitud ja saamatud mehed on ja kudas nad pärast päewatööd ja päewa- waewa armsa naise käesilitust ootawad! Kui meie neid siis pisut kammitsas hoiame, ilma et nad ise seda aimawad, jah, siis on meil taewas maa peal. Ja kui siis weel laps tuleb — see on kitt, mis kitib ja terweks eluks inimesele kõrge ülesande annab!“

Sel toonil kees pudrupada edasi.

Marial olid selle juures omad mõtted — ta waikis. See tungimine ei meeldinud talle. Wae- walt oli tutwus tehtud! Hea asi wõtab aega!

Ta tegl tõsise näo ja jäi ühesilbiliseks, jutukehwaks, ja — terawkõrwaliseks. Ta nägi, mida ta siamaani ei olnud näinud, kudas dok- toriproua hiljem wennaga pilkused wahetas ja tema poole julgustawalt pead nikutas. Aga wend oli tark, hoidis ennast esialgul weel tagasi ja ütles Mariale ainult mõned wiisakused, kuid oli arwenõuniku wastu wäga aupaklik. Ta oli jalakaardiwäes „kohe siinsamas“, nagu ta tähend- das, teeninud.

Nii siis — asja oli tarwis, nagu berlinlane ütleb, „nihatada“.

Seal tursatasid närwid ta otsaesisel. Sirgesti püsti ajas ta end, jäi tõrjuwalt wiluks; isegi proua Meinhold ei suutnud teda enam naera- tama panna.

Kodus oli tal onuga teraw sõnawahetus.

„Mina tahan tõtt teada! Oled sa Meinhol- didega ühe mütsi all?“

Wanake tegi õige weidra näo.

„Mis sul on? Missuguseks sa korraga läksid? Mul oli hea meel, kui seal tulema saime“

Maria naeris heledasti ja põrutas jalga wastu maad.

„Mina pean Kristjanile minema — see on ju selge!“

Esiti tegi arwenõunik pika näo, siis pomi- ses ta:

„Nii suurt ruttu sellega ei ole! Aga kui ta sulle meeldib — ei pea iial suurt rõhku panema esimese nägemise peale. Waata, laps, siis oleks sul õige kena elu, sest Meinholdid on ju wäga hea perekond!“

„Waata, laps!“ oli onu ütelnud. See tegi ta metsikuks.

„Mina ei lase enesele head elu anda. Ja sinu arwamine heast perekonnast läheb minu arwamisest lahku — kudas need laudkonnatut- wused tekiwad, tahaksin ma teada!“

See oli rauga meelest ometi ju liig.

Seda olen sulle juba jutustanud. Oled sa mind iial wale pealt tabanud!“

„Noh, siis lasksid sa enda ise sisse mässida!“ Pahaselt lahkus onu toast. See oli liig, mis liig!

* * *

Niipea kui Hoffmannid lahkusid, astus Mein- holdide juures sõjanõukogu kokku.

Peajutuajajaks oli wanem tütar, doktori naine.

„Mina ajasin preili Hoffmanniga nii toredat juttu, me olime juba nii sõbrad! Aga Kristjan on saabas! Seisab nagu loll poiss ja ei lausu sõnagi! Muidu räägib ta ju nagu weekosk!“

Kristjan tegi ühe oma suurewiisilistest käe- liigutustest.

Usud sa wahest, Greeta, et nii rikkale neiu- le see meeldib, et tema ees saba liputatakse? Niisuguseid sabaliputajaid on küllalt. Niisugune neiu peab ise tulema. Tahan ma heale lõpule jõuda, siis ei wõi ma ju uksega tuppä kukkuda. Esiti waja ilusasti ettewaatlik olla; on aga juba teada, kudas kallale minna, siis tuleb tugewasti pasunat puhuda. Ja et minu taktika ainus õige on, seda wõib isa tunnistada, sina aga oled täna enam kokkuwadistanud, kui ma nelja nädalaga jõuan heaks teha!“

Proua doktor ringutas käsi.

„No waata mul asja — nüüd on kõik weel minu süü!“

„On ka!“ tõendas wend. „Preili Hoffmann oli kõige paremas tujus, enne kui sina temaga teise tuppä läksid. Aga kui teie jälle tagasi tulite, oli tal nägu ees nagu kannatajal. Selle- pärast olin ma tagasihoidlik. Kristjan Meinhold ei taha oma sõrmi ära põletada!“

Kindralagent teadis üsna selgesti, et pojal õigus oli. Aga ta ei ütelnud seda, sest ta tundis oma tüdarta. Muidu oleks tüli tulnud.

Ta aegutas.

Piirita „supeluskurortis“.

„Küll on need meesterahwad aga wiimasel ajal häbelikuks läinud — nii pea kui mind silmawad, pistawad kohe jooksu!“

„Lapsed, ärge tülitsege! Pealegi olen ma wäsinud. Ja niisuguseid asju ei saa üle öö ajada. Kui noored inimesed üksteisele ei meeldi — olgu peale. Niisugusel rikkal on ikka omad tujud! — Noh, Kristjan ise on poiss, kes need oma pehme käega oskab wälja ajada. — Head ööd tänaseks!“

* * *

Järgneb.

Inimesesööja armastus.

(Romans Wiru uulitsa daamidele.)

Straussi waltserdas pianino,
draamat karrikeeris kino,
Wirut mööda neeger Unkas
silmi jõllitades lonkas.
Taskus kõlises tal sterling,
seda kuulis Wiru „sperling“,
Unkasele juurde sammus,
lubaw muige wärwit hammus.
Kleidi tõstis, näitas sukka,
müksas neegri puusa nukka.
Neegri näole ilmus muige,
silmalesse lubaw läige,
ja ta sõnas neegri keeli,
wangistades daami meeli:
„Pumpuassa ja mamassa
pikapaku pakusassa,
nikinaki, sikisaki,
surimuri, tikitaki.
Pumpuassa, pumpuassa,
sassa, massa ja mamassa!“
Daame wõttis unterarme,
suudles neegri huule karme.
„Oh, sa kõigist kõige kenam
ja ka raha on sul enam!
Ilusam sa oled Wankast,
punasest ja walgest Sankast.
Sakslane see jääb sust maha,
Soomlane ka kaugel taha.
Daanlasest ei maksa rääki,
eestlast seda ma ei näägi!
Olen kõik nad läbi proowind
ja head reisu neile soowind.
Ahahhaa,
Nüüd mul meeldib Afrika,
tahan armastada kafriga!
Lähme, mul on kena Stube —
ära ole nüüd Spitzbube!“
Neeger waatas daami otsa
ja siis sügas oma watsa,
ja nad läksid kiirel sammul,
neegril suu ja silmad ammul.
Linn kõik wajus une hõlma,
kuu tegi miilitsmehel silma,
magama ka heitis Gori,
sest et kartult polnud koori“.

*

Hommiikul, kui pilwe künkas
koitis, üles tõusis Unkas.
Daamist järel olid jäänud
ainult mõned kondi käänud.
Unkasel meel oli paha
ja ta sülgas lärtsu maha:
„Ei siin öelda mingit oska —
wäärt küll polnud see sakuska!“

Gori.

Rahapung.

Ma trehwasin teda linnas . . . turul. Mind nähes, ajas ta ennast sirgu ja sõnas käega pak-su kõhtu silitades põlgawalt:

„Loll! . . .“

Ainult siis sain ma aru, et olin mütsi maha wõtmast unustanud, kuid . . . oli juba hilja. Se-gaduses punastasin ja kratsistin oma kuklatagust.

„Nitsewo, nitsewo!“ — juba naeratades ütles mu uus tuttav. — „Oled weel noor — molod . . . wõib olla weel ne snaesch . . . Kes teab — wõib olla saab meist towarischtchidki weel . . .“ ta p.lgutas silmi ja löi käega wastu kõhtu:

„Ma olen kuningas, kes walitseb üle kõigi teiste kuningate! Aga sina, — kes sina oled?“

„Ajakirjanik. — Teatada ilmale, mis ilmas sünnib — see on minu elukutse.“

„ . . . Mis ilmas sünnib? Kuid maailm on ometi minu päralt! Kuidas sa seda tohid ilma minu lubata! Mis — sa ei usu? Nu — ladno, ladno . . . tule, ma näitan sulle oma riiki!“

Meie sammusime mööda turgu. Juba täki maa pealt haarasid wastutulijad mütsid peastja kummardasid madalalt, madalalt . . . Keegi luuletaja, keha kolmes küürakus ja käed süga-walt tühjades taskudes, aralt piilus meist mööda.

„Noh — widisch? . . .“ näitas mulle mu teejuht.

Ümmarguste nägudega ja laiade lõualuudega, mustad määrinud turunaised, pühkides oma tilkuwaid kapsa wedelikust käsa, põlledes, kogusid meie ümber.

„Wäljamaa heeringad . . . päris otsekohe Pariisist . . . konserwid . . . meie omad! . . . Maaliit wastutab! . . . Räimed . . . sutid . . .“

„Koor — röösk nael — hapu nael —“

„Koogid . . . muna koogid, herrad!“

„Wõi — Siberi wõi — alles eila tehtud . . . Schweitsi juustu! Siit samast — Tuliluli juustu wabrikust . . . Soowite kõik korraga? . . .“

„Piksid, piksid! Zst! — Mina miib piksid . . . Zst! . . .“

„Roosid, herrad . . . Alpi mägede roosid . . .“

„Mis sa pakud siin niisugust kama! — Waatke siia — kõige parem pekk! Moskowskil Missugüne roosa — eh — wesi tikub suhu . . .“

„Saapamääret, saapamääret . . . „Teataja“ tänane . . .“

„Papiroooooo . . . papiro-o-o-osõ! . . .“

„Noh — näed nüüd? — Juba teist korda küsis mind uus teejuht.

„Herrad — kopejetchku hrista radi . . . kopejetchku . . .“ aralt sirutawad meie poole mitmed külmast sinised laste käekesed. —

„Süüa tahan . . .“ wingub haledalt keegi kolme nelja aastane poisikene.

Trotuari peale langeb owerosti raud kolme kopikaline. Wärisewate kätega haarab poisikene ta kinni ja — suudleb . . .

„Tööd, herra, tööd . . . naene kodu . . . lapsed . . . külm — brrr . . .“

„Ei — temal — ärge andke — ta treigib! — Polschewik . . . mulle, mulle!“

„Ei — mulle!“

„Mulle!!“

„Noh — —“ küsti jälle. —

Sadam. Must, raske raudmürakas, toetades wastu kiwist sadama kallast puistab enesest wälja Inglise õlised ja kaeru . . .

„Eh — õõ! postoi — pea kinni!!“

Ja kui looja käsu peale waikiwad senini mürisewad masinad . . . mitukümmend musta, räbalalt riides, töölist haarawad mütsid peast ja — aupaklikult ootawad . . .

„Mis see on — tschto sa rabota? — Skoreje — ne spatj kak rjasanskim bremennõm babam! — Rutem!!“

Ja uue hooga mürisewad jällegi masinad. —

„Nägid?“ küstakse mind . . .

Linna mootorpaatide seisukoht. Parajasti täidetult sõitjatega paat lahkub kaldalt . . .

„Ei tam! — woroti! — Glasa gde w scho . . .? . . . ja paat on jällegi kaldal.

„ . . . Tulete kaasa, herra . . .?“

„Ei! Ja hotschu tolko skasatj, tschtobõ etot kapitan tam tak gordo ne tortschal . . . Isch — ramoscholsä kak! . . . Poschol!! . . .“

„Iswoitschik! . . . Ei kuule besowa duschall! . . .“

Kui kõrwahoobi saanud, haarab unine wo-riimees ohjad kinni ja mõne sekundi pärast meie sõidame. Kiirelt, mürinata weerewad kummist rehwide peal rattad . . . Wastu tuleb keegi naisterahwas. Lapsega süles tõttab ta üle uulitsa, kuid saab aisaga rindu ja kukub . . .

„Eest!“ — kõriseb korrapidaja hääl.

Naeratades, osawalt pistab mu kaaslane paar „susisewat“ korrapidaja pihku ja korra-pidaja naeratades tõstab käe auandes mütsi äärde.

„Sõida!“

Hotell. Seitsekümmend seitse korda maani kummardades terwitab meid „ober“.

„Wasche prewoshoditelstwo . . . barin . . . wascha swetlost . . . mida kõigekõrgemalt käsete kõigealandlikumalt podatj? . . .“

„Schampanjeri!“

Paari silmapilgu järele — ta wahutab juba meie ees klaasides . . . Warsti on pudel tühi ja meie läheme . . .

„Wasche wõsotschestwo! . . .“ ja „kõrise-wat“ wastu wõttes sulane aupaklikult suudleb kätt . . .

„Nägid?“ — ta küsib mind ja ma tõesti näen, et ta lai nägu läigib kui wask kastruli põhi. Ta on jumala sarnane.

„Sõida!“

Oleme wabrikus . . . Tasa, teine teist ette lükates meile lähenewad töölised:

„Herra . . . herra . . . herra . . . Palume . . . mitte palju . . . Teate isegi missugune see meie põli . . . Kübekene lisage juurde . . . Nii enam

meie ei wõi edasi töötada . . . sõda . . . kõik kallis . . .“

„Uprawljajuschschii! — tule siia! — Kui nad nii ei wõi — sakrōwai moju lawku. Pust seisab, kuni nad jälle tööle wõiwad hakata endise palgaga.

Haledalt hulub wabriku wile. Natukese aja pärast läbi wärawa uulitsale ohkades ilmuwad mustad ja õnnetud olewused . . . Wärawad pandakse lukku ja . . .

— Suured on Sinu teod, oh Issand! — ma tahan ütelda, kuid siis mu pilk langeb raha punga wihast kortsus näo pääle ja ma olen wäikene wäikene — kui — Mooses Orebi näe juures . . .

Kirik. Õhtune jumalateenistus. Meie istume toredas toolis kõige esimeses reas. Aupaklikult silmitsewad meid herrad ja daamed.

„Kes see seal?“ — kuulsin ma häält — „wist tema sulane . . .“

Noh — sellest saab mulle juba liiga. Käsi tõmbab rusikasse . . . kuid siis mul tuleb meelde, et olen kirikus ja rahustan ennast.

Jumalateenistus lõpeb. Wälja minnes mu kaaslane peatab ja kui hea ja helde ta on — wiskab terve marga nina alla pistetud kotti sisemise misjoni ja õpetajate leskede heaks.

„Tarwis eeskujuks olla!“ — sõnab ta — „Õpetajate praegu on wiltsad ajad — kiriku minejaid wähe ja sissetulek napp . . . Häbematajad ajad! . . . Tarwis eeskujuks olla! . . .“

Meie sõidame jälle ja natukese aja pärast oleme tuntud uulitsa peal toreda maja ees, mille ukse kohal põleb punane latern ja mille aknadel punased eesriided . . .

„Perwõi rasräd . . .“ uriseb woorimees.

Alguses ei saanud nagu aru . . . Kuidas — kirikust siia? Ah ja! — Tarwis ometi eeskujuks olla! . . .

Lolo.

Abinôu suitsetamise wastu.

Uudisjutuke.

Proua Aino Pung tuiskas tupp ja langes esimesele istmele. Järgmisel silmapilgul kuuldus toas hüsteeriline nutt, kuna pisarad kui hõbe-pärlid ta punasid põski mööda alla weeresid.

„Jumala nimel, mis on?“ hüüdis proua Leena Ots, kes sohwal istudes seda kogu aeg waikselt, imetlussilmel pealt waatas. „Sai su abikaas rēbanduse wõi langes su laps keewa wee pange?“

„Midagi hirksamat, palju hirksamat, tuhat kord hirksamat,“ oigas Aino Pung.

„Rahusta ennast ja kõnele, mis on!“

„Usu, ma ei oleks seda kunagi Felixilt uskunud, ei kunagi. Aga mul on faktid, faktid, faktid. Waata siia!“

Ja proua Aino Pung sirutas oma wäikese käekese, mida ta kogu aeg rusikas pidas, sõbranna poole. Kuid akki mingist mõttest wallatud, tõmbas ta oma käe tagasi, surudes käe weel kramplikumalt rusikasse.

„Ei, ma ei näita weel,“ sõnas Aino, kätt oma selja taha peites. „Oota weidi! Ma kõnelen enne kõik ära.“

„Terwe see lugu algas paberossidest ja tubakast, nimelt — paberossidest ja tubakast. Sa tead ju, kui wäga mu mees suitsetab. Igalpool, kus ta iiales käib ehk on, tossab tal suits hambus. Ja see on wahel nii wäljakannatamata, nii sündmata, piinaw, et — et hüppa kas wõi kaewu.“

„Sest iialgi ei oleks sa rahul, kui su mees, aidates sulle boa kaela, selle ära kõrwetab. Iialgi ei oleks sa rahul, kui sa kaupluses omale wastumeelse kleidiriide pead ostma, kuna mees riiete waliku ajal selle suitsuga ära põletas, nii et ta sunnitud on nimelt seda ostma. Iialgi ei oleks sa rahul, kui sa suitsuses toas, kus perekonna pidu puhul hulk külalisi, salaja tahad suitsetamise sees oma meest suudelda, aga suudled kogemata mõnda mehe ametiwendaurauka. Ja . . . ja . . . iialgi ei oleks sa rahul, kui öösel wõtab mees su ümbert kinni, et sind suudelda, kuid wajutab su huultele — põlewa paberossi.“

„O, Leenake, sa ei wõi aimata, kui õnnetu ma olin. Kuid nii wäga, nagu ma olin õnnetu, olin ma walmis tema suitsetamist ära kaotama. Ühel päewal näitasin talle kõiki asju, mida ta oma paberossidega oli ära rikkunud, läbi põletanud. Need olid: wiis kraealust, kümme laudlina, 50 padjapüüri, minu kaks käewart, mu huuled, põsed, otsaesine jne. jne. jne. Aga lõpuks ütlesin:

„— Kui sa weel kodus suitsetad, wiskan enese merde, heidan rongi alla, wõi poon saali amplii konksu otsa.“

„Ma lõin naela pea pihta. Oli päris hale näha, kui ta oma ärarikutud asju waatles. Lõpuks ütles wärisewal häälrel:

„— Hea küll, kodus ma enam ei suitseta.“

„Istus siis sohwale, wõttis lehe, katsus lugeda. Waatan: nihkub siia-sinna, kangesti rahutu; lõpuks ei kannata wälja ja palub:

„— Halasta, Ainoke, mu pärlike, ma tõmban wiimase!“

„— Ei tohi,“ wastan raudselt; „oled ennegi wiimaseid tõmmanud, aga midagi ei ole sest wälja tulnud.“

„— Halasta, mu topeltpärlikene, mesimagus musukene!“ palus mees nüüd juba päris meeletult.

„Mu meel läks haledaks ja ma ütlesin:

„— Kui sa kodus wälja ei kannata, mine wälja ja suitseta seal.“

„Ma lõin sellega kaks korda naela pea pihta. Sest mu mees ei armastanud kunagi

wäljas käia. Wõib olla, kartis ta, et waheajal keegi tema sõber tuleb, kuna mina . . . olen kodus . . . sa mõistad isegi . . . et see ei oleks talle hea . . . s. o. ta armastnsele . . .“

„— Hea, ma lähen,“ ütles lõpuks mees ja wõttis mütsi.

„— Kuhu?“ küsisin.

„— Kinematografi,“ wastas.

„— Ma tulen kaasa,“ ütlen.

„— Ei,“ sõnab. „Ma lähen üksinda.

Ma ostan paberossi-rahaga eest omale pileti — sinu jaoks mul raha ei ole. Kui tahad, et suitsetamise maha jätan, luba see lõbu mulle.“

„Ja, Leenake, nii see hakkas. Järgmisel päewal, kui töölt koju tuleb, istub sohwal; istub tund, istub kaks; lõpuks ei kannata wälja ja küsib:

„— Kas suitsetada tohin?“

„— Ei,“ wastan. „Said eila ilma paberossita läbi, saad ka täna.“

„Istub tund, kaks; lõpuks haarab mütsi.

„— Kuhu lähed?“ küsin.

„— Teatri,“ wastab.

„— Aga mina? Kuhu jään mina?“ küsin peaaegu nutuselt.

„— Sina,“ wastab mees, „wõid ka minna, kui sa oma paberossi-rahaga teatri kassasse asetad.“

„Kuid mul ei olnud paberossi-rahaga, ja nii jäin koju. Ning nii sündis ka kolmandal päewal. Istub tund, kaks; ei kannata wälja ja haarab mütsi.

„— Kuhu?“ küsin.

„— Lähen billardit mängima,“ wastab ja kaob.

„Nii see algas. Ühel õhtul läheb siia, teisel sinna. Mina aga istun kodus ja hallitan. „Las' olla,“ mõtlesin, „harjutab niimoodi enesest suitsetamise ära; küll pärast teda kinni pean.“ Ja kannatasin kõik wälja.

Kuid lõpuks märkan, et ta wõõrsilkäigud ikka plkemaks ja pikemaks weniwad. Kuna ta algul tuli kell 9 koju, tuli ta hiljem kell 11, siis kell 12 ja siis kell 1—2. See oli kole. Muidugi oleks see mulle weel koledam kui kole olnud, kui poleks olnud isikut, kes sagedasti . . . mehe kohuseid täitis . . . Mõistad isegi, Leenike!..

Nii kestis eila õhtuni. Siis ei kannatanud ma enam wälja. Niipea kui märkas, et mees rahutuks hakkas saama ja kella peale waatas, ütlesin:

„— Täna jääd koju.“

„— Ei ialgi,“ wastas mees tõrjudes.

„— Mis ei ialgi?“ küsin.

„— Ei ialgi taha ma enam suitsetama hakata, aga üksnes wäljas wõin ma suitsetamisele wastu panna.“

„Kui ta seda oli õelnud, kahmas mütsi ja läks. Kuhu, Jumal teab. Ja ei tulnud enne koju kui täna kell 12 päewal ja heitis sängi.

„See oli mulle liig, Leenike, see oli liig. Kus wõis ta olla? Mis wõis ta teha? Need olid küsimused, mille peale oli raske wastust leida.

„Ja siis tärkas minus kahtlus. Wahest käib ta wäljas suitsetamas? Mis muu wõis teda nii wäga oma poole tõmmata? Ainult suits oli see, millega ta endistel aegadel oli nii õnnelik, millest ta kuidagi lahkuda ei raatsinud, mis teda ööd läbi kinni pidas.

„Ja siis, usu, Leenike, siis läksin ma, kuna mu mees õiglast und uinus, tasahilju ta riiete juure ja otsisin need läbi, lootes ta taskus mõnda paberossi-karpi leida. Ja mis ma sealt leidsin! Waata siia, Leenike!“

Ja Aino awas oma rusika ning wiskas selle sisu põlastusega põrandale. See oli pikk, mustast siidist sukk, naisterahwa sukk.

„Nii on need mehed, nii on need mehed!“ sõnas Aino walusal etteheitel, surus pea käte wahale ja nuuksus.

„Praegu magab ta kodus“, sõnas Aino, kui ta pisaratewoolu üle wõitu saanud, „ja ma tuln siia, Leenike, et su käest nõu küsida.“

„Aga mis nõu tean mina anda?“ küsis Leeni kaastundlikult.

„Kas sa tõega ei tea, mis teda ära wõõrutaks neist õistest külaskäikudest selle teise juure?“

„Kuis wõin ma seda teada! Tõega, ma ei tea midagi.“

„Siis, Leenike, anna mulle vähemalt nõu, missugune paberosside sort on kõige maitsewam?“

„Jumaluke, ega ometi sina ise kurwastusega suitsetama taha hakata?“

„Ei, mina mitte . . . Küll tahan ma aga osta kõige paremaid paberosse üks pakk, et seda panna mehe tasku . . . suka asemele . . . Ehk hakkab uuesti suitsetama? . . .“

Charles.

A. Kogu maakomisjoni, töökaitsekomisjoni, põhjuseaduse komisjoni, seaduste läbiwaatamise komisjoni, riigikaitse komisjoni, jne., liikme kiri oma naisele.

Armas Lilly! . . . Kui sa oma näo natukse hundisawiga ära määrinud oled, siis ära enne kella kolmweerand kahte komisjoni koosolekule ilmu, sest juut on niisugune diplomaat, kes selili ujuda ei mõista, kuid pudeli mõdu eest walmis on Eesti pangamaja katuksel oma habemetüükaga iga-sugust operatsiooni tegema. . . Armas Lilly! . . . Minu ainukene õnn siin meridiani peal . . . Ma olen näinud inimest, kes luitund wihmaussi wõikalt naerdes pooleks hammustab, ja gramofoni toru sees kartulaid küpsetab, kuid ma ei ole mitte wõõras aias ube warastamas käinud, sest ma pean oma isa seanahast püksirihma pühaks. . . Te tahate mind weel säärekurnamise komisjoni walida? . . . Walige! . . . Küll tuleb tund, kus ma kiriku kõrtsist lahutan ja jälle waba kodanik olen, kes suhkru ja riisiga sahkerdab ja mahkerdab, nii et rahwatoitjatel hale meel. . . Nülgige mu turja, koorige mu kõhtu, parkige mu pealagi ära ja walige mind komisjonidesse, kuid tuleb aeg, kus ma Lasna-

mäelt pataka paasi kaenlasse kahman ja teile tänu awaldama tulen! . . . Mul käes aga wettind peerulõmm ja winnan nii mis kärts ja põmm! . . . Sa küsid, kus on see tellitud siis — meil ilma selletagi paradisi! . . . Sa küsid, kes on Harald Wallner? — noh igatahes mitte kelner! . . . Meil praegu autotomia, kas saame autonomia, wõi Wenemaaga ühendaks, Denikinile pühendaks? . . . Sashenka, Maschenka, duschenka, baraschenka, anna mulle hapu kurki, armas mamaschenka! . . . Katsud aga Katta jala sääri, siis saad portsu kõrwa ääre. . . Ehk ma küll ei käinud Narwas, walutab mul wäike warwas. . . Hirmus loom oli küll see maamot, ladna mees aga wana Raamot. . . Ütle mulle, kallis Liina, on sul palju apelsiina? . . . Kas on meie erakonnad libedad wõi kärnas konnad? . . . „Sotsile“ sa teed boikoti, aja parem kõik nad kottil! . . . Kui neeger Mauni suudles Wirus, siis sülgas seinale ja kirus. . . Mis kasu on sest suurest august, kui suurtükk katki ühest paugust! . . . Mu naine nagu narakas, ei suudle teda harakas. . . Kui hobu rekwiireeritud, siis Liisu rakkes, mis seal muud! . . . Su ilusad sinised silmad, mis madrused siniseks lõõnud. . . Summ widi, widi, widi, widi, pomrassa, las siga aga ka amesee-rida! . . . Ai, ära tule sa, Anette, ma hüppan Härjepea wette! — Elasin kord Barkarollas, kus Sorento waikne kallas, don Luzini Deputati, donna Wanna Annawatti, donnarese Lizizippi, kawaleri Sifilippi. Don Luzini Deputati sõitis ükskord Petrogradi. Donna Anna Annawatti üksinda jäi nutma ütti. Akki kõlas serenada, nagu tormaks süpi pada. Pikk kui jõgi Missisippi aknal' ilmus Sifilippi. Nurka wis- kas ta gittarre, puruks lõi mandola warre. . . Mis siis sün- dis, keda nalja ei wõi rääki' üksi wälja. . . Hiina mandarin Suhk — Nai, wastu lõugi sai tuhna! Pühadeks said saia naela, kergita müüd püksid paela. . . Kui Andres mängis wiilulit, siis Jukets näris riilulit. . . Kord ütlesin boyscoudile: „ehk roni sinna laudile!“ . . . Ta maha ajas kasuka ja ro- nis suure isuga. . . Kuid tagas tuli nutuga — mine põrgu oma jutuga! . . . Kord Anniga ma magasin, kes on kui wärwi magasin, sel öösel olin kommunist, kui iga teinegi artist, kui aga lõppes armu wiis, kui pintsel wälja nägin siis. . . Mu Luzi, ma kui Pertuzi, kuid ära sa nii kaua otsi, sest ma ei ole ju Ferruzi, ma boikoteerin walget „Sotsi!“ . . . Mu Luzi, näe, trirkus Truzzi. . . atsihh! . . . atsihh! . . . Ära mängi leierkastiga, kui räägin mina Astiga! . . . Et poleks tunda kitsikust, Mann tundis lõhu Itsikust. Ja Itsik magas Manniga, kui tainas saia panniga, et maja urtsik wärikes ja woodi lina kärises. Mann oli lõbus nagu lind ja Itsik teraw nagu pind. Kui kätte jõudis suwi kuu, siis Itsik kac- tas külje luu ja Mann läks kõige hlamiga, Saharas neegri Samiga. . . Mul tedre tähti täis on nina, kuid „tähtis nina“ pole mina! . . . Kaks santi laulsid kõigest wäest, kui alla kukk'sid Lasnamäest, nad ära murdsid jalad puust, ei tul- nud kuid ohket nende suust, sest õnnetust ei näinud nad, — nad olid sündinud pimedad! Sõida ruttu läbi Wirus, Öö on külm ja säräh kuu, kui sa wähendad ehk kiirust, ütleb „liblik“ kohe: tprum! Käest sul naerdes kinni wõtab, laialt mulgab wärwit suu, silmadesse julgelt waatab, et sul tuksub nahk ja luu. Sõita ruttu, kui sa ei taha homme minna arsti poole. Sõida ruttu, muidu paha, muidu lõpp on kurb ja hale! . . . Armas Lilly! . . . Anna aga Hogol ap- rikoosi, peale määri sõstra moosi, siis ta teeb metamorfosi, lõhub sind kui kilu toosi, wõtab mõne kena poosi, kunl kin- gid talle roosi. . .

Head terwist

sinu Andres.

Austatud proudad, daamid, kawaleerid, kõik maaliitlased, taewaliitlased, esdekid ja esseerid! Ülemal olewaid ridasi lugedes wangutate te arusaamatalt pead ja teete imestades suured silmad. Te ei saa aru, mis niisugune krepmpel peab tähendama. Ma olen nii labke ja seletan teile asjaloo kohe ära. Eile õhtul tahtis minu hea sõbertuntud rahwa, saa- dik ja ülemal nimetatud komisjonide liige, oma naisele kirja kirjutada ja waadake, mis wälja tuli! Ta tahtis teist, kuid tuli hoopis teine. Niisama, kui Kontsu Kustasel üks- kord — tahtis poega, kuid sai kaks tütar. Ma ei tea mis teie, austatud publikum, selle kohta arwate, kuid ma mõt- len, et ühte ja sedasama isikut nii mitmesse komisjoni walida ei kõlba, sest see wõib ta pea ja jalad kõik sega- mini ajada ja ta wõib weel, selle asemel, et woormehe

peale istuda ja komisjoni koosolekule sõita ekspressi kut- suda ja omale kakskümmend wiis witsa hoopis lasta anda. . . Igatahes kurb nähtus, mis raske arstida — wõi wõttis ehk walitsus sel otstarwel Seewaldi oma kätte? Mine tea, wõib ka olla. Kui asi nii edasi kestab, saame weel nalja nähe küll ja küll. Olen kindel.

Gori.

Kadunud ja jälleleitud paragraf.

(Hiina wagajutt.)

Massiwsete erakorraliste päewakäskude müü- riga ümberpiiratud taewapoja noores riigis Tshu- Nais sündisid kord järgmised asjad: Kawalad kauaaegsed wõimukandjad ja rahwapoegade we- reimejad parunhun-huusid kukutati troonilt ja nende suured orjade werehigiga sünnitatud maad ja mõisad kawatseti ära jaotada maata ja majata taewapoegade wahel. Kuid parunhun-huusid olid kawalad ja tigidad ja nad ei olnud selle otusega sugugi nõus. Nad olid õppinud elu- aeg teiste tööst ja waewast elama ja sellepärast ei meeldinud neile põrmugi uus kawatus. Ja nad hakkasid kõige jõu ja äraandliku kawalu- sega selle täidesaatmise wastu töötama. Oma istandustes ja mõisates jätsid nad kõik põllud harimata, et tuleks nälg js sunniks jälle moo- nakaid sõnakuulelikkudeks orjadeks hakkama, et äraelamiseks terawilja saada, töölised lasksid nad lahti ja ajasid iga nelja tuule poole ja kes oma õigust hakkas pärima, sai peksta witsade- ga. Kuid nad ei jäänud rahule ainult sellega. Nad õõnestasid ööd ja päewad wäsimata noore taewapoja riigi aluseid, et see kõikuma lööks ja ümber kukuks ja nemad siis rusuhunnikute otsas ainsad peremehed oleks. Kuid oli inimesi, kes oma isamaad ja wabadust armastasid, ja nad läksid mandariinide juurde, kes olid paksude kõhtude ja raswaste nägudega ja tundsid kõiki seadusi ja olid osawad ja targad poliitikas ja diplomaatias.

Ja nad ütlesid mandariinidele südamest tu- lewa ohkehäälega:

„Austatud ja lugupeetud mandariinid! Kis- kuge ära oma silme eest see pimestaw kate ja waadake, mis ümberringi sünnib. Meie noort riiki ähwardab hädaoht! Meid tahetakse jälle orjadeks teha. Waadake, missuguste abinõudega parunhun-huusid töötawad, et oma diktatuuri jälle maksma panna. Wõtke abinõud tarwitu- sele ja häwitage nende kawalad kawatused, enne kui nad surmawaks jõuawad paisuda! . . . Ärge wiwitage! Meie kõige kallim warandus siin ilmas, mille eest meie oma paremate poe- gade werd oleme ojadena woolata laskma pida- nud, meie wabadus on hädaohus!“

Ja mandariinid sõid oma kõhud raswast toitu täis, panid kallid sigarid suitsema ja tu- lid kokku, et nõu pidada.

Ja nad pidasid kaua nõu ja otsisid kõik seaduseraamatud läbi ja pöörasid portfelliid pahurpidi. Kuid nad ei leidnud midagi.

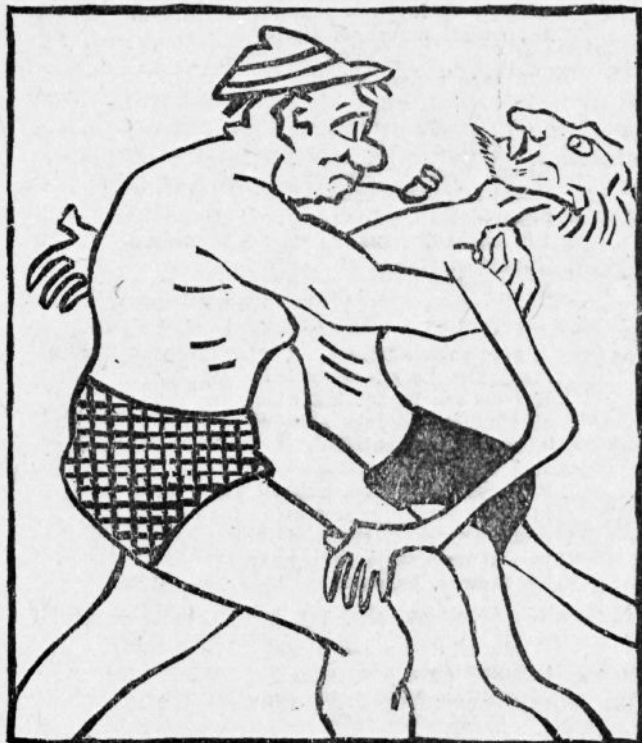
Meie politikategelaste suvine sport.

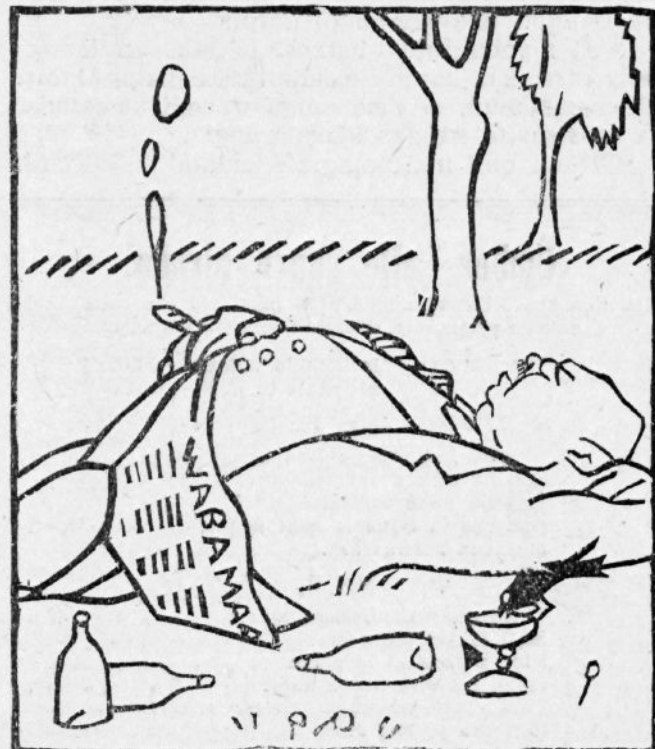
Teemant peab Marathoni jooksust väga suurt lugu ja katsub osavust võidujooksus paragrafiga. Võit jääb küll enamiste paragrafile, mis niivõrt kaugele eest ära jookseb, et seda võimata üles leida on, kuid musklikele on jooks igapidi kasulik.

Ast on kirgline ratsutaja, ratsutab ööd ja päevad tööliste turjal.

Tõnisson on hea wene-prantsuse maadluse seaduste tundja ja teda huvitab väga maadlemine. Ta maadleb suure eduga maatamehega ja loodab seda kahe öla peale pannes Eestimaa esimaadlaja aunime saada.

Ainult tööerakondlane ei tee spordiga suuremat tege- mist, sest ta peab seda ikkagi uhkuseasjaks. Tema armsam ajawiide on töö ja ta teeb seda wilus ja päikse käes 25 tundi öö-päeva jooksul.

Ja nad ütlesid inimestele, kes oma isamaad ja wabadust armastasid:

„Me ei wõi siin midagi parata! . . . Me oleme kõik kohad läbi otsinud kuid me ei leia sellekohast paragrafi. Ilma paragrafita ei wõi me aga kedagi karistada . . .

. . . Meil puudub paragraf! . . .“

Ja inimesed, kes oma isamaad ja wabadust armastasid, nutsid ja läksid kurtes ära. Nad oleks kergesti paragrafi üles leidnud, kuid neid ei lastud otsida, sest nad ei ölnud ülikoolis käinud.

* * *

Ja weel palju niisugust sündis massiwsete erakorraliste seadustega ümberpiiratud taewapojade noores riigis, mida mitte ei oleks lubama pidanud, kuid mida aga kõhukad mandariinid häwitada ei püüdnud, sest et nad sellekohast paragrafi ei leidnud. Inimestel, kes oma isamaad ja wabadust armastasid, oli kurb meel ja nad nutsid walupisaraid, aga marodöörid ja hangeldajad hõiskasid ja naersid, sest ei olnud paragrafi, mis neile meelehärma oleks sünnitada wõinud.

* * *

Siis warastas ükskord üks näljane taewapoe kusagilt kaupluseaknalt tükikese magustorti, et oma nälga wähegi kustutada, sest tal ei olnud tööd ega teenistust ja ta ei saanud omale kuidagi koorukest leiba.

Ta wõeti kinni ja wiidi mandariinide ette, kes waljud olid kohtumõistmises.

Ja mandariinid waatasid põlgtusega taewapojade otsa, kes kaupluse aknalt tükki magusat torti oli warastanud, et oma nälga wähegi kustutada, ja mõstsid ta kauaks ajaks wangi.

Nüüd olid nad paragrafi leidnud. Gori.

Ümber selle suure piruka.

Kristliku kraadiklaasiga mõõdetud meeleolu ees selle ihaldatava pätsi, mis küpsed endiste jäänusist.

Moto: Ja kõikide silmad waatawad ootes su peale . . . oh pirukas.

Nr. 1.

Kürie, oh Taewa Issa kõrges wäes, eks ma ka ole oma elu ette mees!
Ja usun uues wolikogus,
rind ees ja täitmata kõht nõgus,
et saada raswaseks . . .

Nr. 2.

Kõrged ukсед, nagu ikka,
lahti läksid minu ees.
Pidu pidada nüüd pikka
tahan ma siin hoone sees.
Pärani suu lahti a'an,
löwi osa pätsist saan.

Nr. 3.

See arm on antud Jumalast,
et ilma ei jäänd pirukast.

Et lootustest mul põksus rind,
siis otsus raskelt rabas mind.
Ei löwi osa pirukist
saa maitseda ma enam wist.

Nr. 4.

Oh süda, ole rahul sa,
ei jäänd sa täitsa ilma.
Ju kaua igatsusega
ta peale heitsid silma.
Nüüd wäikest wiisi nosida
wõid seal sa rahulikult ka:
oh süda, ole rahul!

Nr. 5.

Oh kellele ma kaeban,
et ma nii õnnetu!
Ma ennast raskest waewan,
ma olen rahutu!
Küll mõni mees läks läbi,
kuid kasu pole sest, —
uus aeg teeb mulle häbi
ja kõrwaldab mind eest.
Ei kaitsta enam suuda
ma oma majasi!
Kui asi end ei muuda,
ei üür siis kerkigi!

Nr. 6.

Leinakem kõik papi sugu,
möödas wiimne lootus nüüd!
Lõppenud me laululugu,
kõrbe leidnud eest me hüüd!
Tehtud kõik, mis jõud weel suutnud,
siiski elu hapuks muutnud.
Kürieleisson, Kriste eieisson, Kürieleisson!

Nr. 7.

Ei iial usku jäta me,
ei alla anna teistele!
Eks ikka õnnis ole see,
kes truuks jääb oma sihile.
Kui meie kurss wast langebki,
siis kasu saame teisiti.

Nr. 8.

Edasi, edasi!
Siion! Pirukale kallale!
Edasi ja peasta nõua
püksi nõõbid wallali!
Elu hallikale jõua
linnapätsi sihisi alati
edasi, edasi!

Nr. 9.

Hosianna kõrges!
Meil jälle kerkib wäärtus!
Kui au see juures määrdus, —
siht mõistab õigeks abinõud
ja kus ei aita abinõud,
seal appi jõud!
Kuid kuulda rahwa hulgast kurja ähwerdust
ju õhus silmapaar ja taewas pigimust!
Seal tõendakse, et nii ei lähe
ja wai meil waja lüüa pähe.
Oh taewas, halasta!

Nr. 10.

Mu tahtis ka see piruk
ja suitsetab see wiruk,
et kaitstab oma mees
see suure häda sees.
Kuid snappis ära jõud,
ei aitas meine nõud.
Kürieleisson, Halleluija! Amen.

Ajakohane unenägude seletaja.

Asutawa Kogu koosolekul Oleski kõnet kuulates jäin ma tukkuma ja nägin unes, et Rei oma „kantselkremplist“ „Mustlase waltserit“ wilstades alla ronis ja, heeringa sabaga kärbseid narrides, mulle oma prillid ette kandis. Selle unenäo kallal askeldasin ma oma ajudega mitu päewa, kuid mis ta tõendas, selle üle ei jõudnud otsusele. Ma otsisin kõik „Unenägude seletajad“ läbi, kuid ei leidnud üheski mu unenäos wastawat seletust. Et unenägu mind aga wäga huvitas, siis läksin ma tuletõrjijate esimehe juurde ja ütlesin talle, et kui ta mu unenäo ära seletab, ma talle siis tulekahju ajal, kuskil kõrwalises „depoos“, samogonkaga janu kustutada aitan. Ta oli ettepanekuga nõus, nagu rahwasaadik pooltunnilise waheajaga, ja seletas mulle unenäo tähenduse ära: ma pidada warsti otsusele jõudma, et meie sotsid töörahwa kasude kaitsjad ei ole ja et neil midagi muud sotsialdemokraatlist ei ole, kui ainult nimi. Ja tõsi. Läksid paar päewa mööda ja ma jõudsin otsusele, et asi tõesti nii on, nagu tuletõrjuja seletas. Et praegusel ajal weel paljud niisugusid unenägusid näewad, mille seletust kuskil „Unenägude seletajas“ ei leidu, siis palusin ma tuletõrjujat, nii lahke olla ja mõned tähtsamad unenäod mulle ära seletada. Ta oli ka tõesti nii lahke ja tegi seda. Et ma aga ka mitte põrmugi vähem lahke ei ole, siis panen ma need seletused kirja, et igaühel hädakorral käepärast wõtta oleks.

Asutaw Kogu tähendab: riidu, sõimamist, serwiiside ja kiwinõude lõhkumist. Mõnikord ka naeru ja head und.

Asutawa Kogu liikmega jutuajamine tähendab: naeru ja nalja. Mõnikord ka ilmatööta rahasaamist.

Ast tähendab: mõne burshuiga tuttawaks saamist.

Wasar tähendab: suurt toidumoonna saamist ilma hinnata.

Walitsus tähendab: suurt korratust majapidamises.

Wangimaja tähendab: kroonu koha saamist.

Jahu tähendab: töösaamist jahulaewa wäljaladimise juures.

Joonas tähendab: riidu majaperemehega.

Juut tähendab: suurt lugupidamist kõrgemate ringkondade poolt ja mureta elu. Niisama ka lahtisaamist sõjateenistusest.

Kukk tähendab: kas paberi raha ehk hea peatäis juua.

Kartul tähendab: Soome sõitu walitsuse kulul. Wahel ka asjata sabas seismist.

Leib tähendab: tühja kõhtu. Wäikepoe-pidajal aga head teenistust.

Must wärw tähendab: head kohta suure palgaga.

Minister tähendab: Autoga sõitu ja tööpuudust.

Naissaar tähendab: kroonuleiwa peale saamist.

Näokattepidu tähendab: riigitööst osawõtmist.

Oinas tähendab: sisekonna haigeeksjäämist.

Parun tähendab: kitsendamata tegewuse wabadust ja head wahekorda „suurte ninadega“.

Puud tähendawad: külma tuba eeltulewal talwel.

Pabeross tähendab: sõnnikuwedu.

Raha tähendab: toitluswalitsuse ametnikuga jutuajamist.

Riis tähendab: asjata lootust.

Rahwaerakondlane tähendab: rahwast eemalehoidmist.

Sai tähendab: haigemaja teenijaga tuttawaks saamist. Enne pühi aga poolest naelast leiwast ilmajäämist.

Suhkur tähendab: sõimu ja kirumist ja ka asjata raha wäljaandmist.

Sahariin tähendab: kibedat elu.

Sõdur tähendab: katkiste saabastega marsimist.

Sõnnik tähendab: Wiru tutwust. Niisama ka tutwust mõne diplomaadiga.

Sotsialdemokraat tähendab: ninapidiwedamist ja pettasaamist.

Tee mant tähendab: paragrafi otsa kukkumist ehk üleüldse kukkumist.

Toitluswalitsus — ei tähenda midagi.

Täielikumad seletused ilmuwad lähemal ajal. Kunas, ei tea kindlasti öelda, kuid iga tahes enne meie iseseiswuse tunnistamist Koltshaki walitsuse poolt.

Gori.

Mitmesugune mõõt.

Meil nisujahu jagati kord wälja — mark 60 siin wõeti tema naelast; niisama sotsid heeringate nalja meil kustutasid, lükates meid kaelast, kuid wõtsid naelast waeselt, rikkalt siis meil terwelt marka kaks ja 75.

Kuid mida saime näha Tartus targas?

Mark 20 seal wõeti samast jahust;

ja heeringate naelast wõeti margas

kaks 40. — Tunnistab see rahust?

Ja Tartusse weel maksis palju wedu, kuid Tallinnas, näed, sotsidel on edu!

Meil kõik on kallim — kartul, piim ja liha, sest sots siin walitseb, ja see on kallis!

Ja sellepärast tuleb rinda wiha,

kui näed neid elawat siin aina trallis! . . .

Nad ütlesid, et odawaks läeb asi,

kuid wälja tuleb ainult nalg ja sasi! Ja Jah.

Balti paruni kingitus madam Eestile.

I.

Kui Eesti end kõigist kawaleeridest lahutas ja iseseiswat elu elama hakkas, tulid talle paljud õnne soowima ja töid häid asju kingituseks. Teiste õnnesoowijate seas oli ka Balti parun oma kingitusega.

Balti paruni kingitus, madam Eestile.

II.

Seal tuli äkiline tuulehoog, wiis kingitusel kätte pealt ja . . . madam Eesti üllatus oli suur, nähes, et kingitus mitte harilik ei olnud, waid palaw ja südamlük!

Balti „Landesvateritele“.

O, eksite te „schoti“ Strykid —
 Weel murdmata on meie piigid!
 Ei wabastatud kangeid käsi
 Te enam köidikusse sasi.
 Te tahate meid orjastada
 Wast jälle seitse aastasada?
 Kuid teadke — mitte ühte tundi
 Ei kannata me enam sundi.
 Käed, määndind, ära meie kallalt,
 Te nülgingd olete meid küllalt.
 Ei orjad enam olla taha —
 Meil waba hing ja waba keha!
 Weel samm ja Eesti mõõgatera
 Lööb pihuks pea tühja kera!
 Üks ainus samm ja Eesti piigid
 Teist läbi puuriwad, von Strykid!
 Kas sa ei tea, parun põdur,
 Mis mees on õiti Eesti sõdur?
 Kui elu tahad weel siit ilmast,
 Siis hoia eemale ta silmast!
 Kui aga tahte põrgu kanti
 Te asuta, uut Vaterlandi —
 Siis tulge, parunid ja vonnid,
 Meil teie jaoks walmis „kannid“!
 Ei järel jää teist mitte mingit!
 O, Balti parun, Balti von
 Kas tead, mis on see Eesti jonn?

Gori.

Brasiilia! Brasiilia!

Üks hõike-huik käib läbi maa
 Täis walu, wiha, nuttu:
 „O, Baltia! O, Baltia!“
 Ja waob kui wanne uttu . . .

O, Baltia! O, Baltia!
 Sul pöörame nüüd kanda
 Ja läheme Brasiilia . . .
 Ta tühja liiwa randa
 Pea sisse pöörab meie laew
 Neist laintest läbi lõigus. —
 Kuid Eestimaale jäi me waew
 Ja minewiku õigus . . .

Brasiilia! Brasiilia!
 Su mustad neegri-naised
 Ei „pruudi-õöl“ küll rõõmusta
 Kus Eestis kord meil teised . . .
 Kuid ärritawad ometi
 Me taltsumata iha
 Ja lepitanud mõndagi
 Meil hingest wana wiha. —

Brasiilia! Brasiilia!
 Sust uue kodu loome
 Ja wana ema Maarjamaa,
 Kui wõime, risti poome . . .

Liig wara, wara haridust
 Sai koertele seal antud . . .
 Meid sellepärast tasuks just
 On põgenema pantud. —

Brasiilia! Brasiilia!
 Meil ole teine ema!
 Sind armastame piitsaga —
 Kuid . . . ununegu tema! . . .
 Ja hõike-huik käib läbi maa
 Täis walu, wiha, nuttu:
 „O, Baltia! O, Baltia!“
 Ja waob kui wanne uttu . . .

Ed. L. Wöhrmann.

Caul suhkrust.

(Wiis — kibe.)

Kaua, kaua nutsin mina,
 näol kibe, kurtlik wina —
 ootasin, mil suhkur jõuab,
 kõht mul ammu seda nõuab.
 Käisin sadamas ma tihti,
 lugesin ka kõiki lehti,
 mere ääres ootes seisin,
 ministeriumis käisin.
 Seal wiimaks — kao, waew! —
 Tossas reidil suhkrulaew!
 Laew sai warsti tühjaks laetud,
 Suhkur kuhu waja maetud,
 Järel kaaludes siis leiti,
 waja et rahwal anda weidi —
 las ka tunneb elust mõnu,
 muidu hüüab sõimusõnu.
 Walitsuse hea isa
 lubas suhkurt naela osa.
 Tubli! Suhkur wiimaks toodi
 väljajagamiseks poodi.
 Haarasin siis kaenla koti,
 sinna sisse suhkrupoti.
 Läksin, hoides peos sedelt,
 Suuke, nina tilkus wedelt.
 Kuid, oh wõtaks seda pagan,
 see ju ainult suhkru hagan!
 Haisew, nagu sopa segu,
 hall kui mõni imetegu!
 Wiiks ta põllul, aga häda —
 Kardulas siis kaswab mäda.
 Annaks seale, — jälle wiga,
 Suhkruhaiguse saab siga!
 Muud ei aita siin küll mingi
 Waja suhkur ministril kinki!
 Las ta juua siis seal tshaid,
 ja juues karjuda aiwaid!
 Ehk saab siis aru, et just dumm
 Ei ole ka see publikum!

Gori.

Pühade kaardid Pärnust „Meie Matsile“.

(Kaardid on Pärnu gümnaasistkade poolt, kes „Meie Matsist“ kui tublist kawalerist suurt lugu peavad, traadita telefoni teel saadetud.)

Kadakasaks Puusilk.

Et õige Darwini teoria,
see juures küll ei maksa kahelda!

Kahejalgsete lammaste karjane Hoosenglatt.

Kui koorem raske õladele,
siis waja minna puhkusele!

Tooge langenud sõdurite näopilta

„Teaduse“ kirjastusele Harju ja Rüütli uulitsa nurgal 46/15, awaldamiseks.

Langenud, kangelaste pildid ilmuwad esiteks rahwa ajakirjas „Meie Matsis“ ja pärast „Eesti wabaduse sõja mälestuse albumis.“

===== Tehke kauakestwaks oma langenud sugulaste ja tutwate mälestus. =====

Õnnetud.

„Meil ei ole tõeste õnne Lilly! ... Isegi naftast peetakse rohkem lugu ja korjatakse mere äärest ära — me aga wedeleme päewad läbi siin kiwide wahel ja ükski ei taha meid tähele panna!“